

Käärme ei kykene lentämään, ei liioin lisko; lasinen haava ohimossani vaihtaa paikkaa. Ei, en todellakaan tiedä, että on jonkin loppu. Virkailija, (punainen porsas karsinassaan lasisessa lastenlorussa) viikonloppu, maailmanloppu, jonkin muun loppu? Ei, iltapuku lasinsiruilla täytettynä huuleni ovat veriset: olen purrut(hävettää), en tiedä, onko se kuolema, sillä nyt on viimeinen sormi katkaistu, niin että yhteenlasku on sopimatonta, suorastaan mahdotonta; kymmenellä voi laskea rajallisesti, siis kuinka monta liskoa leninkini helmassa roikkuu: valjuina, ankaran jähmettyneinä, sokeina. Virkailija, (sinä typerys, vaikene) ohimossani haava sykkii laskien yhteen reiteni, polveni, sirot nilkkani. Miten kaavake täytetään? Ruumis on kateissa. Virkailija, (turpea himoa röhkivä porsas) pölyttyisinkö arkistossasi lasinpalasia sylkien? Ohimoni haava synnyttää kelmeitä liskoja ja liukkaita käärmeitä tahmeana maitovirtana. Ruumis on kateissa. Valhe! mouruaa byrokratian kiimainen kuoro.